

ENNI LEVI

**ELIITTI-
SEKSI-
KLUBIN
PÄIVÄ-
KIRJA**

ATENA

© Enni Levi ja Atena / Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Jyväskylä

KANSI: Tommi Tukiainen

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50093-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025



Sisällys

No risk, no story	9
Seksistentiaalinen kriisi	13
Klubin kutsu	16
(Seksi)työhaastattelu, osa 2	22
Ensimmäinen asiakas	27
 Kalvosulkeisista käytäntöön	37
Klubitytön arkipäivä	48
Syntinen yökerho	51
 Klubipalveluiden asiakkaat	61
Vakiasiakkaiden valikoima	65
Seksityöläisen suosikit	70
Paid friends with benefits	78
Klubin ulkopuoliset salasuhteet	84
Rakastumisvaara	88
Urpot ja ääliöt – paskan seksin ainekset	96
Seksityön synkät sekunnit	105
Kaksiteräiset miekkoset	109

Fake it 'til you make it	113
Roolipelaaja, rannekellorakastaja ja muut erikoismiehet	117
Kimppakimarat	129
Klubityttöjen tosi-TV	135
Työn taustat: tyttöjen tiet takahuoneeseen	138
Uratykit, duunarit ja alisuorittajat	141
Ulkonäköpääoma	144
Klubin armoton luonnonvalinta – kuka menestyy?	146
Klubikilpailun kuningattaret	150
Verenhimoisia syöjättäriä ja riistäjämiehiä?	154
Kolikon kääntöpuoli	156
Takahuoneen telenovelat	161
Klubitytön palkkapäivä	165
Rahako pahasta?	170
Seksiklubin palkka-addiktit	173
Klubin kirous	178
Seksi, työ, ja elämä	183
Lopun alku	186
Romeo	190
Kuolemanvakava seksi	196
Kitkerä kaksinaismoralismi.	200
Hyvästit...?	204

*Kun todellisuus ei vastaa ennakkoluuloja,
eikö silloin kannattaisi tarkastella ja korjata ennakkoluuloja
eikä kiistää todellisuutta?*

No risk, no story

Tuijotin konttorini persoonatonta seinäkelloa ja laskin minuutteja työpäiväni loppuun. Tästä uneliaasta loppulaskennasta oli muodostunut automaattinen tapa päivätöissäni. Vielä ainakin neljäkymmentäviisi minuuttia, totesin hiljaa mielessäni ja huokaisin. Näppäimistöjen verkkainen naputus ja kahvinkeitTIMEN porina täyttivät avokonttorin tunkkaisen ilmatilan. Kuivan tutkimusraportin toljottaminen kirveli silmiäni kuin hiekka. Hengitin syvään ja koetin puristaa päivän viimeiset motivaation rippeet sisuksistani ja olla niin kuin kaikki muutkin ympärilläni – tuottava ja luotettava toimiston työhevonen.

Kansainvälisten opintojeni ja jännittävän eliittiseuralaisuurani jälkeen olin astunut *oikeiden aikuisten* elämään, turvalliseen tietotyöhön. Vuosien opintojen ja escort-seikkailujen jälkeen arkeni vaikutti vihdoinkin ennalta-arvattavalta ja tasaiselta. Toimiston kahvitauoilla puhuttiin seksifantasioiden ja stigmojen sijaan isyyslomista ja halkotalkoista. Projektini olivat mielenkiintoisia, globaalisti tarpeellisia ja vastasivat monen vuoden yliopisto-opintojani. Ansioluetteloni näytti oikein mallikelpoiselta, ja anoppinikin nyökkäili ylpeänä, kun kerroin puuhistani.

Kaiken piti olla hyvin, mutta jokaisena loppuviikon ilta-päivänä ankeaa työpistettäni alkoi varjostaa jokin epä-määräinen synkkyys. Ajoittainen muljahtelu vatsanpohjassani tuntui samalta kuin ajan myötä hiljalleen väljähtäneessä parisuhteessa. Tässäkö elämä nyt oli? Jatkuisiko excelöinti haetaan saakka?

Tavanomaisen työuran aloittamisen alkujännitys oli lopah-tanut hälyttävän nopeasti. Jo vuoden jälkeen eksistentialisti-nen kriisi alkoi tykyttää takaraivossani samalla intensiteetillä kuin läppäriytyöskentelyn aiheuttama päänsärky. Elämäni oli alkanut muutamassa kuukaudessa kiertää töiden, kodin ja lähikaupan Bermudan kolmiota – tosin siinä oikeassa Bermu-dan kolmiossa tapahtui varmasti mielenkiintoisempia asioita kuin omassa kehässäni. Perkele, tämä oli juuri sitä aikuisten harmaata arkea, josta minua oli varoiteltu opiskeluaikoinani. Olin istahtanut kunnollisten aikuisten oravanpyörään, ja tä-män kurjan huvilaitteen turvavyöt puristivat niin, että minun oli vaikea hengittää.

Kontrasti kutkuttaviin opiskeluvuosiini Euroopan ytimes-sä oli räikeä. Vuoteni high class -eliittiseuralaisena tuntuivat märältä päiväunelta vuosien takaa – jännittäviltä, dynaami-silta ja epätodellisilta. Olin paljon mielenkiintoisempi tyyppi silloin, kun kävelin femme fatalena korkokengissäni pit-kin suurkaupungin katuja. Uudessa arjessani tapahtui koko vuonna vähemmän eppisiä seikkailuja kuin yhdessä yössä es-corttina. Missä oli kimpapseksi? Entä kuumat pukumiehet?

Nyt kökötin ergonomisessa satulatuolissani laimeana ja väljähtäneenä kuin toimiston kädenlämpöinen maitokahvi. Pitsisten rintaliivien sijaan kauluspaitani alta pilkistivät kauh-tuneet urheiluliivit. Stay up -sukkahousujen sijaan jalkojani verhosivat polvipussiset vanhat farkut. En ollut vielä lähellä-

kään kolmekymppistä, mutta tunsin, kuinka toimiston loistelamput imivät minusta vuosia minuutti minuutilta. Kaiken kukkuraksi sain kuukaudessa vähemmän palkkaa kuin saatoin saada yhdestä muutaman tunnin keikasta eliittiseuralaisena.

Samaan aikaan kun hörpin happamana toimistosumppia ja mulkoilin palkkakuittiani, olin tietysti iloinen siitä, että nyt seilailin sentään turvallisilla vesillä. Olin vihdoin kuin kaikki muutkin. Kukaan ei pahoittanut mieltään siitä, että tein siistejä sisätöitä. Toisin kuin seuralaisena, nyt kellään ei ollut minusta outoja mielikuvia tai stereotypioita, eikä kukaan huortellut – ainakaan päin naamaani.

Kaikesta huolimatta eksistentiaalinen kriisi luikerteli jatkuvasti kuristavammin kauluspaitani alla. Arkeni kolmio kuitistui entisestään, kun koronan myötä siirryttiin etätöihin ja aloin valvoa öitä kriisini kanssa painiskellessa. Minun oli päivä päivältä vaikeampi hiljentää pakokauhuisia ajatuksiani. Oma alani oli vääjäämättä putoamassa peruuttamattomasti friendzonelle. Tämän kaverin kanssa oli ihan mukavaa, mutta samalla toivoin hiljaa löytäväni jonkinlaisen intohimoisemman ja jännittävemmän suhteen.

Samaan aikaan luokkakavereitani kaatui korporaatioiden uumenissa kuin sotilaita Raatteentiellä. Useimmat tuntuivat vellovan samassa kriisissä ja perinteisen työelämän joustamattomuudessa vain muutamia vuosia tai jopa kuukausia valmistumisen jälkeen. Brunssipöydässä ystäväni kanssa valitsi kollektiivinen elämänahtistus, kun katsoimme toisiamme silmäpussiemme takaa. Kaikilla tuntui olevan takaraivossaan liuta asioita, joita he *oikeasti* halusivat tehdä tai kokeilla. Olimme kuitenkin jumissa jarruttomassa junassa, joka matkasi tasaisesti eteenpäin yhteiskunnan perusraiteilla, maanan-

taista perjantaihin ja kasista neljään. Ruoho näytti leiskuvan vehreältä kaikkialla junan ulkopuolella.

Erityisen vihreältä ruoho näytti vanhalla alallani seksitöiden maailmassa. Seurailin sivusilmällä erilaisia seksityön trendejä ja ajatukseni harhailivat seksibisnesideoiden pariin raportteja kahlatessani. Vaikka nämä mahdollisuudet kuis-kuttelivat korvaani silloin tällöin kuin vanha rakastaja, turvallinen konttoripositio tuntui ainoalta mahdolliselta vaihtoehdolta. Vaikka seuralaisuus oli ollut kätevä, jännittävä ja rahakas sivuduuni opintojeni ohella, enhän minä nyt valmistuneena aikuisena voinut enää lähteä samalle uralle! Olin maksanut kansainvälisistä yliopisto-opinnoistani pyörryttävän summan rahaa ja uhrannut elämästäni lähes vuosikymmenen luentosalin penkkejä kuluttaen.

Vanhan suolan janottaessa muistutin päättäväisesti itselleni, kuinka paljon tuskaa edellinen seikkailuni seksityön parissa oli aiheuttanut – olin menettänyt läheisiäni ja lukemattomia yöunia kirjoittaessani escort-kokemuksistani. Noina unettomina öinä olin vannonut itselleni, että pysyisin jatkossa kaidalla polulla. Näin ollen torjuin sitkeästi ajatuksen seksityöstä. Pysyttelin näennäisesti turvallisissa vaihtoehdoissa, kun aloin tosissani miettiä exitiä määräaikaisen tutkimusprojektini päätteeksi. Excelin näpyttämisen ja seksitöiden sijaan aloin hätäpäissäni googlailla ainakin väliaikaisia pakomahdollisuuksia. Lähtisinkö Portugaliin vapaaehtoistyöntekijäksi pitämään huolta sairaista siileistä? Tai Balille joogahipiksi? Reppureissaamaan Amazonille? Kaikkien näiden mietteiden alla kyti pelko siitä, että arkeni olisi raportteja ja Teams-palavereja eläkepäiviini saakka.

Tiesin sisimmässäni, että kasista neljään -junasta löytyi häätäjarru. Olin jo vuosikaudet tarkkaillut vaivihkaa ihmisiä, jot-

ka olivat valinneet erilaisia polkuja elämässään. Olen aina ihaillut rohkeutta ja omien polkujensa seuraajia – olivat he sitten yrittäjiä, keksijöitä, taiteilijoita, muusikoita, seikkailijoita tai keitä tahansa, jotka olivat valinneet hieman toisin kuin muut. Koin vääryyttä, kun kuulin ystäväni kuoppaavan pieniäkin haaveitaan vain siksi, ettei rohkeus riittänyt edes hetkellisesti kokeilemaan kiinnostavia asioita.

Kauhukseni huomasin, että olin itse samassa kuopassa. Mihin seuralaisaikojeni rämäpäinen, päämäärätietoinen seksiseireeni oli hävinnyt? Tiesin tasan tarkkaan, että oli olemassa luovampiakin tapoja maksaa laskut ja makaronit. Muut ideat aina joogahippeilystä toisiin toimistohommiin tuntuivat jättävän minut tavalla tai toisella kylmäksi. Mitä enemmän puskin seksityöideaa pinnan alle, sitä enemmän ajatus alkoi kasvaa ja poreilla sisälläni, ja ajoittainen kuiskuttelu alkoi yltä loputtomaksi kitinäksi.

Seksistentiaalinen kriisi

Sisälläni kupli kiistatta myös seksistentiaalinen kriisi, jota ei hoidettaisi pelkillä sairailta siileillä. Eliittiseuralaisurani jälkeisten fantasioiden jälkimainingeissa oivalsin, että seksityö tuntui olevan osa seksuaalisuuttani – se saattoi jopa olla tietynlainen *kink*. Huomasin palaavani yhä uudelleen maksetun seksin äärelle päiväunissani. Eroottiseen persoonallisuuteni sopi kujeileva tosielämän roolileikki, jota seksityö tarjosi.

Yksi lempitunteistani on seksuaalisuudesta nouseva elämänmakuinen energia, johon en pääsisi pelkällä toimistokahvilla. Tuo into oli minulle elämäni aikana energisoiva

voimavara, erinomainen pääoma. Miksi en siis käyttäisi tuota höyryä myös taloudellisen junani kuljettamiseen?

Toki nyt ei olisi kyseessä ensimmäinen rodeoni seksityön saralla. Olin kohdannut paitsi lämmintä kannustusta myös ihmisiä, jotka eivät kerta kaikkiaan pystyneet käsittämään valintojani. Edellisen kirjani myötä näin, kuinka mutkaton ja positiivinen suhtautumiseni seksuaalisuuteen saattoi olla räikeässä kontrastissa niiden kanssa, joiden näkemykset olivat negatiivisemmin väritetyt. Ne läheiset, jotka eivät hyväksyneet työtäni, olivat marssineet ulos elämästäni huoritellen ja ovet paukkuen jo seuralaisaikoina. Tästä jääneet traumat taistelivat verisesti päässäni kapinahenkeä ja kiinnostustani vastaan.

Näin ollen päätin ottaa itselleni pienen etätyö-aikalisän, ja lähdin palmujen alle pohtimaan, saisinco sisäisen taisteluni laantumaan. Koetin pitää yllä toivoa tavallisesta urapolusta, sillä edellisen seikkailuni aiheuttamat kolhut olivat vielä arkoja. Ehkä eteeni osuisi matkustellessani joku tavanomainen tutkimusprojekti, joka saisi sydämeni tykyttämään.

Turha luulo. Palasin matkoiltani kuukausien jälkeen parasiitti vatsassani ja tyhjiö rinnassani. Intuitiotani vastaan pulikoiminen ajoi minua hulluuden partaalle. Minua sapetti, että oma päähänpinttymäni oli kiistanalaisempi kuin vaikka start-up-yritysidea, jota muiden ihmisten ja yhteiskunnan olisi helppo kannustaa selkään taputellen. Nämä kortit ja kiinnostukset minulle oli jaettu, joten niillä piti pelata.

Vaikka läheisteni menettäminen oli ollut raadollista, olin samalla vapautunut tekemään omannäköisiäni elämänvalintoja. Läheisteni kauhistuneet reaktiot muistuttivat minua siitä, kuinka paljon matkaa oli jäljellä siihen, että jokainen – ja erityisesti nuori nainen – voisi tehdä omanlaisiaan valintoja.

Tiesin, että monet tuntemani miespuoliset seksityöläiset eivät saaneet osakseen samanlaista arvostelua. Löysin siis itsestäni myös oikeustaistelijan ja seksityön sanansaattajan.

Selkeästi seksityöstä ei ole vielä kirjoitettu riittävästi valoisia tarinoita. Monet eivät kerta kaikkiaan uskoneet, että edellinen kirjani oli tositarina. Eihän kukaan voisi oikeasti kertoa seksityöstä positiiviseen sävyyn! Minua syytettiin syn-tisen prostituution hehkuttamisesta ja mainostamisesta, ja jotkut missasivat humoristisen pilkkeen silmäkulmassani.

Totta kai voin puhua vain omasta puolestani enkä todellakaan tiedä kaikesta kaikkea. Kaikki näkemämme ja kuulemamme ovat perspektiivejä, eivät universaaleja totuuksia. Mutta jos kertoisin tositarinan edes omasta kapeasta perspektiivistäni, ehkä jollakin kanssaihmisellä olisi helpompaa valitsemallaan polulla. Tiesin, että ainoastaan asioista keskustelemalla tuplastandardit, sitkeät tabut ja ennakkoluulot raukeaisivat.

Näin ollen aloin tosissani pohtia uutta seikkailua seksityön maailmassa. Korona-ajan kriisin tuloksena ja lukemattomien terapiajuoksukilometrien jälkeen peilistä katsoi edelleen sporttinen, hyväkuntoinen pakkaus. Olisin vielä vuosia viriili parikymppinen. Vaikka niskani oli jumissa läppärihommista kuin viisikymppisellä konttorirovotalla, olin monin tavoin parempi kuin koskaan aikaisemmin. Olin hieman vanhempi, päämäärätietoisempi, jämpämpi ja varmempi.

Eräänä unettomana yönä päädyin samaan lopputulemaan kuin aikaisemmin seuralaisurani alussa: elämme vain kerran, joten miksi en tekisi elämässäni asioita, joita haluan tehdä. Tunsin vahvasti, etten itse valinnut tutkimusmatkaani, vaan se tuntui valinneen minut. Uskoin jatkuvasti vahvemmin, että elämän ainutkertainen matka kannattaa taittaa itselleen

uskollisena, positiivisen uteliaalla mielellä. Miksi siis tyytyisin tavanomaiseen tarinaan, kun mielenkiintoisempiakin on tarjolla? Halusinko tosissaan olla kädenlämpöinen toimistopulla vai kokeilevan keittiösession tuloksena syntynyt tulinen paella?

Klubin kutsu

Kriiseilyni huipentui lopulta hetkeen, jolloin en enää voinut olla kertomatta pohdinnoistani avopuolisolleni. Kyseessä oli sama leppoisa heppu, joka oli seissyt kannustaen rinnallani jo seuralaisaikoina. Avokkini oli seurannut huolestuneena tuskailuani etätöissä lähietäisyydeltä, ja kun viimein istutin hänet sohvalle keväiseen auringonlaskuun, hän hörppi tietävästi hymyillen teekupistaan. Elämänkriisiluentoni puolivälissä hän virnisti lämpimästi ja totesi tietävänsä tasan tarkkaan, mihin olin monologissani matkalla. ”Jaahas, mitäs töitä olet pohtinut tällä kertaa?” hän hörähti hymyillen. Päästin helpotuksen huokauksen ja varmistin, että uusintakierros seksityön saralla sopisi hänellekin. Vastauksena oli jälleen hyväksyvä nyökkäys ja lämmin halaus. ”Totta kai”, hän kuiskasi. ”*You do you.*”

Armas avomielinen avokkini oli kulkenut rinnallani jo puoli vuosikymmentä ja nähnyt tutkimusmatkojeni nousut ja laskut. Häntä uravalintani eivät hetkauttaneet, sillä hänen filosofiansa mukaan jokaisen tulisi elää elämäänsä silloin, kun on vielä elossa. Hän ei kokenut tarpeelliseksi kieltää asioita, jotka kiinnostivat minua – niin kauan kuin en satuttaisi kanssaihmiisiä tai tekisi rikoksia, hän muisti mainita. Meille parisuhteemme ei tarkoittanut omistussuhdetta, jossa toinen

voi sanella toisen elämänvalinnat, vaan tuimme toisiamme itsenäisten valintojemme äärellä.

Tuon iltateen jälkeen aloin haistaa vapauden. Tutkimusprojektini loppumetrit hämöttivät, ja pystyisin helposti pyristelemään irti Excelistä, ainakin hetkellisesti. Ajoitus oli muutenkin täydellinen: matkustelujeni jälkeen olimme palanneet eliittiseuralaisaikojeni juurille Keski-Eurooppaan, jossa seksityö oli laillista ja sujuvasti hoidettua.

Siippani suostumuksen saatuani istuin kämmenet kihelmöiden ja poltetta rinnassani koneen ääreen. Lähdin siltä istumalta suunnittelemaan, mihin suuntaan lähtisin tällä kertaa. Eliittiseuralaisuus oli nähty ja koettu, joten lähdin tutkimaan, mitä muuta maailmalla olisi tarjota. Skannasin Googlesta tietoa aina puhelinseksipalveluista dominahommiin ja chat-verkoista sugar dating -bisnekseen. Löysin pikkuhousukauppaa ja findom-ammattilaisia, tekoäly-pornontekijöitä ja glitterliukuvoiteen tuottajia.

Lukemattomien mahdollisuuksien äärellä pohdin pitkään online- ja offline-vaihtoehtojen välillä. Tarkemman tutkimuksen myötä monet online-vaihtoehdot tuntuivat satureiduilta. Oli vaikea erottaa, mitkä alustat ja nettipalvelut olivat perustellusti vaivan ja aika-investoinnin väärtejä, mitkä taas hetkellisesti hypetettyä höttöä. Online-trendejä seuranneena tiesin tarkalleen, että nettihommat vaativat kärsivällisyyttä ja mahdollisesti vuosikausia, ennen kuin puuhasta tulisi kannattavaa.

Päätin siis lähteä selvittämään erityisesti offline-optioita. Kun selasin maan kaikenkarvaisia strippiklubeja, löysin nopeasti tieni värikkäiden seksibisnespesäkkeiden äärelle. Euroopan suurista kaupungeista ja solmukohdista tuntui aina löytyvän keskittymiä, joiden ympärillä sijaitsivat kaikenlai-

set yökerhot, privaattipaikat ja suoranaiset seksihuvipuistot. Zoomatessani näiden palveluntarjoajien erilaisiin toimintamalleihin päädyin eksklusiivisten seksiklubien nettisivuille. Olin yllättynyt, etten seksibisneksen suuntauksia seuranneena ollut paneutunut aikaisemmin seksiklubikonseptiin. Olin toki kuullut seksiklubeista, mutten tiennyt tarkalleen, mitä tämä mystinen klubitoiminta piti sisällään.

Yhdistin seksiklubi-sanan intuitiivisesti seksibileisiin tai swinger-tyyppisiin bakkanaaleihin, joihin pariskunnat kerääntyvät panopuuihin. Opin kuitenkin, että paikallinen terminologia viittasi seksiklubilla korkealaatuiseen hotellimaiseen yökerhoon, jonka tiloissa seksityöntekijät voivat tarjota palveluitaan. En tiennyt, mikä ero seksiklubeilla ja varsinaisilla bordelleilla oli, mutta nopea googlaus osoitti, että ainakin paikalliset klubit näyttivät olevan pitkälti perinteisten bordellien elitistisempiä ja rikkaampia isosiskoja. Toisin kuin bordelleissa, seksiklubilla saattoi myös viettää tavanomaista yökerhomaista baari-iltaa. Bordellikomplekseissa työntekijät vuokrasivat oman huoneen ja työskentelivät täysin itsenäisesti, kun taas seksiklubilla työskenneltiin yhteistyössä klubin ja kollegoiden kanssa. Seksiklubit tuntuivat asettuvan jonnekin bordellien ja eliittiseuralaisuuden välimaastoon, sillä hinnat olivat korkeita ja yleisvaikutelma hienostunut. Asiakas voisi halutessaan viettää pitkiäkin aikoja haluamansa tytön kanssa escort-työlle tyypillisesti, mutta hotellien sijaan tapaaminen tapahtuisi klubin tiloissa.

Kätevää, ajattelin. Jatkuvan ravaamisen sijaan pystyisin työskentelemään keskitetysti turvallisessa, valvotussa tilassa kollegoiden kanssa. Yksi suurimmista murheenkryyneistäni seuralaisena oli ollut jatkuva matkustaminen ja säntäily kaupungista toiseen keikoille. Voisiko elämä olla niinkin help-

poa, ettei työn perässä tarvitsisi ravata pitkin Eurooppaa?

Päädyn lopulta erään paikallisen eliittiseksiklubin jäljille, jonka nettisivut ratsasin tarkkaan. Nettisivut olivat tasokkaat ja tihkuivat tyylikkyyttä, samaan tapaan kuin eliittiseuralaisfirmani kotisivut. Oli totaalinen yllätys, että kyseinen klubi sijaitsi kätevien kulkuyhteyksien päässä lähikaupungissa. Olin aikaisemmin pyörinyt alueella cappuccinon perässä täysin tietämättömänä paikan olemassaolosta. Asiat alkoivat loksahdella kohdalleen, ja innostus läikehti vatsanpohjassani.

Yleisen taustatutkimuksen jälkeen aloitin tarkemman analyysin. Klubin työjärjestelyt vaikuttivat muutenkin melko samanlaisilta kuin eliittiseuralaisena: molempia töitä yhdistivät joustavat, omaehtoiset työajat ja yrittäjämäinen toiminta. Tytöt saivat tehdä juuri sen verran töitä kuin halusivat. Paikan nettisivuilla painotettiin työn joustavuutta, hyvää palkkaa ja sitä, että jokainen tyttö pääsisi kotimatkalta työpäivän päätteeksi käteistä käsilaukussaan.

Yksi huomattava ero eliittiseuralaisuuteen oli se, että klubin nettisivuilta uupui yksityiskohtainen lista kandidaatin hakukriteereistä. Kun hain escortiksi, välitysfirmani vaatimuslista oli pitkä kuin nälkävuosi. Jokaisen high class -seuralaisen tuli olla alle kolmekymppinen, korkeasti koulutettu, kielitaitoinen, länsimaalainen ja täyttää perinteisten kauneusihanteiden mukaiset ulkonäkövaatimukset. Meidän tyttöjen väliset suurimmat erot olivat lähinnä hiustenvärisissä ja tissien koossa. Pienikokoisuus, minimalistinen tyylikkyys ja naapurintytönmäisyys olivat eduksi, eikä tatuointeja, lävistyksiä, yliamputuvia huulitäytteitä, arpia tai muita niin kutsuttuja ”virheitä” hyväksytty. Näihin *virheisiin* kuuluivat ilmeisesti myös lapset, sillä välitysfirmani oli tehnyt epäsuorasti selväksi, että ainoastaan lapsettomien kannatti vaivautua hakemaan.

Klubin yhteydenottolomake taas oli yhden lauseen mittainen: lähetä meille ikäsi, kuvasi ja yhteystietosi, niin kutsumme sinut mahdollisesti käymään. Silmäilin nopeasti tyttöjen profiligallerian läpi – olisiko tyttöjen taso tästä syystä merkittävästi huonompi kuin escort-hommissa? Huoleni oli turha. Näytölleni avautui laaja skaala erilaisia näyttäviä, kuumia mimmejä. Profileissa vilisi naapurintyttömäisiä keskieu-rooppalaisia, kurvikkaita eteläamerikkalaisia, sieviä aasialaisia ja hyperseksikkäitä itäeurooppalaisia. Klubipuuhiin laajempi mimmirepertuaari ilahdutti minua, sillä escort-speksit olivat tuntuneet ahtailta. Klubin profileista pystyin hetkessä skannaamaan, että myös yli kolmekymppiset olivat tervetulleita, ja kuvissa näkyi myös erilaisia ihonvärejä, tyylejä ja kansalaisuuksia. Joka tapauksessa kaikki kuvat olivat tyylikkäitä, aistikkaita ja imartelevia.

Toki klubin profilit olivat huomattavasti seuralaisprofileja suppeampia. Escort-välitysfirman profilit olivat olleet kuin hyperkuratoituja Instagram-portfolioita. Ammattikuvaajien ottamien studiokuvien lisäksi pomomme olivat luritelleet sivukaupalla sensuellia tarinointia jokaisen tytön kohdalle. Klubilla hommat oli hoidettu lyhyemmin ja ytimekkäämmin: Profileissa näkyivät muutamat sensuellit kuvat, ikä, kielitaito ja erityispalvelut. Houkuttelevat esittelytekstit oli tiivistetty muutamaaan kappaleeseen.

Mahdollisesti tästä syystä klubin tarjoamien palveluiden listahinnat olivat ainakin yhden nollan jäljessä seuralaishommista. Ratsasin paikan hinnaston ja laskeskelin hypoteettisia tienestejä. Siinä missä seuralaisena yhden työkeikan palkka laskettiin tuhansissa, klubilla se todennäköisesti laskettiin satasissa. Tämä ei saanut minua säikähtämään, sillä klubityön hinta-vääntösuhde vaikutti huomattavasti seuralaisuut-

ta inhimillisemmältä. Klubihommiin ei kuuluisi loputon matkustelua deiteille, mikä tietäisi vähemmän palkatonta matkusteluaikaa ja muuta säättöä. Eliittiseuralaisena asiakkaiden odotukset olivat kovat, ja luksusimagon ylläpito vaati jatkuvia investointeja aina merkkimekoista käsilaukkuihin. Klubihommissa pääsisi todennäköisesti hieman vähemmällä stressillä. Lisäksi elämä seuralaisena oli jatkuvaa päivystystä ja epäsäännöllisiä työaikoja, kun taas klubilla sai määritellä omat työaikansa miten halusi.

Näillä eduilla pystyin hyväksymään lähtökohtaisesti alhaisemmat listahinnat. Tiesin myös, että listahinnan päälle tulisi todennäköisesti täälläkin tippejä. Palkka maksettaisiin käteisellä joka päivän päätteeksi, jolloin pääsisin välittömästi todistamaan työn todellista palkkatasoa. Pidin myös mielessä, että eliittiseuralaispiireissä luisteltiin jonkinlaisessa rinnakkais-todellisuudessa rahan suhteen. Tavanomaisempi meininki voisi tehdä hyvää vääristyneelle rahasuhteelleni.

Muutaman päivän tutkimusten jälkeen totesin, että eikö hän tästäkin seikkailusta saataisi mielenkiintoinen tarina aikaiseksi. Seuralaisurani aloittaessani olin kuhninut asian kanssa pitkään ja hartaasti, nyt lähetin yhteydenottoopyynnön reippaasti matkaan ilman sen kummempia jossitteluita. En ehtinyt edes kahvia keittää, kun sähköpostiini jo kilahti kutsu tulla paikan päälle esittäytymään parin päivän päästä. Virnistelin läppärini ruudulle, ja tunsin, kuinka kutkuttava innostus levisi kehooni.

Säntäsin saman tien kaivelemaan seuralaisaikojeni alusvaatteita arkistojeni kätköistä. Pikkuhousulaatikkoa peratessani tunsin, kuinka yhtäkkiä nytkähdin omaan, veikeään elementtiini pitkän harhailun jälkeen. Olin pitkästä aikaa innoissani uuden, jännittävän suunnanmuutoksen edessä. Etsin

käsiini mustan, pitsisen suosikkialusasusettini, jonka kanssa olin kokenut aikoinani unohtumattomia escort-keikkoja. Vedin kokonaisuuden nautiskellen päälleni alkuillan kultaisissa auringonsäteissä. Tuijotin silmät leimuten viettelevän alter egoni paluuta makuuhuoneeni suuresta peilistä. Elämässäni pitkään vallinnut kitka tuntui vaihtuneen hetkessä leikkisään hymyyn.

Jos seuralaisuus oli kuin kierros kliinisissä formuloissa, olin nyt valmis tarttumaan klubityön ralliauton rattiin. Olin varma, että tässä kyydissä riittäisi roiskeita ja vauhdikkaita käänteitä.

(Seksi)työhaastattelu, osa 2

Aivan kuten seuralaisenakin, pyöräytin tutuksi tulleen valmistautumisrumban käyntiin. Muutamassa päivässä hoidin karvani ojennukseen ja hiukset edustuskuntoon. Pidin valkosipulit loitolla ruokavaliostani ja tein inventaarion alusvaatevalikoimaani.

Työhaastatteluun valmistautuessani vatsanpohjaani oli palannut tuttu elämänmakuinen into. Sujautin päälleni elegantin, kermanvaalean kotelomekkoni, joka oli odottanut kärsivällisesti uusia seikkailuja seuralaisajoistani lähtien. Google Maps osoitti kohti lähikaupungin eiramaista arvoaluetta, ja minua huvitti pohtia, miten seksiklubi oli eksynyt suurlähetystöjen, museoiden ja vanhaa rahaa uhkuneiden arvokiinteistöjen keskelle. Nyt ei todellakaan oltaisi hämärällä sivukujalla kaupungin laitamilla.

Olin aiemmin käväissyt klubin lähistöllä kaupunkivisiitillä, mutta missannut paikan täysin. Ehkä klubi oli niin eleetön, etten ollut huomannut sitä? Arvaus oli täysin väärä – pai-